

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAV. ISKRA, Organ der Komm. Arbeiter-Partei Bulgariens

Organ of the Bulgarian Communist Workers' Party.

Organe du Parti Ouvrier Communiste de Bulgarie.

АБОНАМЕНТ: 10 броя — 10 лв., 20 броя — 20 лв., 40 броя — 40 лв., Един брой — 1 лв. Двоен брой — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикладиев, ул. 25 линия № 2 — Варна
Adresse: Sch. Dikladjews, 25 linia № 2 — Warna (Bulgarien)

Печатница „Зора“ — Издател: Печатарска
Производит. Кооперация „Единство“ — Варна.

ПО ПРЕДСТОЯЩИТЕ СЪБИТИЯ

Българската буржуазия се мъчи да играе в „политика“ както преди войните, когато тази игра и се удаваше, при наводната българска действителност, да даде привидност на некаква независима държавна роля. После катастрофата на австрийския и руския империализми, българската буржуазия изгуби евоите външни опори и падна като пребит звер под краката на западноевропейския империализм. Българската буржуазия която никога и никъде до своята империалистическа катастрофа не е била в услуга на Англо-френските империалистически домогвания, а на против оржда на Руския и Австрия притив техните аспирации на близкия исток, требваше в силата на победителска логика да бъде стъпкана безпощадно. Англо-френските империалисти заставиха българската буржуазия да подпише, чрез наложените мирни договори, своята смъртна присъда на всяка възможност за държавно-буржуазен самостоятелен живот. 1. Над нейното държавно законодателство стои „Вето“ на победителите, с което българския буржуазен парламентаризм е сведен на нула. 2. Военно тя е заличена от списъка на държавите с право на самозащита и 3. Финансово, тя е стисната за гушата от победителските репарационни клеци.

Днес нито Англия, нито Франция, нито техните империалистически противници Русия и Турция сж заинтересувани в съдбата на буржуазна България. Всеки един от тях сжанава, че поставена при други условия вложжена империалистическа България би се явила като враг; а в днешното си състояние тя е готова плячка, която всеки от тях при благоприятни условия може да глътне без всякакви затруднения.

Ролята на българската буржуазия в лицето на своето правителство е сведена до положението на безпрекословен евнух-страж на чуждестранните капиталистически интереси в собствената си страна.

При тези условия деградацията на буржуазния строй в България върви в усилен ход. Това го чувства не само гладния пролетариат и губящата психическо равновесие буржуазия, но и широките дребнобуржуазни маси, което се вижда от техното напущане старите буржуазни и дребно буржуазни котерии и встъпленията им в политическите и класови борби, чрез свой земеделска и занаятчийски сюзии. Бсничко това показва, че класовите противоречия в страната се блързват в дълбочаваат и предвещават остри класови стълкновеения.

Характерно за българската действителност е, че тя встъпва в епохата на действително класовите стълкновеения, които исклучават илюзиите на общегражданските политически котерии — плод на буржуазно-идеологическите абстрактни теории на демократизма, парламентаризма, гражданския и класов мир.

Краеглглия камак на решителните борби между буржуазията и дребната буржуазия е репарационния товар. За всекиго е ясно, че размерите на репарациите сж много по-високи от съвокупните платежо-

способни сили на България и за това техното приложение засега без исклучение всички слоеве на населението.

Буржуазията ще се стреми, репарациите да бъдат сложени на плещите на пролетарията и дребната буржуазия в името на съхранение от разруха своето капиталистическо производство, без което тя умира, като най-сжществен и имотен фактор. Дребната буржуазия ще се бори, те да бъдат наложени на капиталистите, техното производство и пролетарията в името на своето дребно стопанствено преуспеяване. Тжй че за пролетарията победата било на буржуазния блок, било на дребната буржуазия в лицето на дружбаши. тесняци комунисти и занаятчийци ще бъде само смена на декорациите на класовото господство. Всека власт на българската буржуазия била тя на дребната или едрата, днес не може да бъде друго освен испълнителен орган на побоеителския интернационализм и неговите капиталистически интереси.

Разрешението на съвременната смъртна криза вжобщее на международния капитализм и в частности предшестващата го на българския е невъзможно, без социален преврат. Съвременния „обществен“ строй е вече изгнил до основите, той пада, и българската буржуазия ще направи последните безрезултатни усилия, като започне с парламентарни методи борбата между собствените си капиталистически отношения и доде до гражданската война или до империалистически санкции на победителите.

Българския пролетариат не би бил на своя исторически пост, ако той бъде простодушен зрители на борбата, кои да го стиска за гушата, ако той допусне да бъде увлечен в буржуазните междусобици, било чрез парламентаризма, или чрез общия фронт за селско работнически правителства — последния кос на дребната буржуазия да увлече увлече пролетарията след себе си в името на своите класови малоимотни интереси.

Настяжат моментни решителни за съдбата на класовото господство на имотните и малоимотните над пролетарията и ще бъдат пуснати от господстващите класи и техни котерии всички средства, на борба, насилие и измама. Ще бъдат пуснати вждници и от Амстердамските империалистически агенти широките „социалисти“, и от московските служители на дребнобуржуазния руски сжветизм от тесните — „комунисти“.

Пролетарията решително и непоколебимо трябва да застане на своите класови позиции и да поведе решителна революционна борба за пролетарска класова диктатура и комунизм. Всичко друго за пролетарията не само, че ще бъде измама, но и помощ за закрепване класовото господство основано на частната собственост.

И тжй, всеки сжзнателен пролетарий трябва да бъде на своя класов пост и утре когато се почне кампанията на буржуазните клики чрез парламентарни избори, да знае своите задачи, своите методи и средства на революционна борба.

рически. материализм е пжтеподлата ни звезда — нашия компас, а диалектиката е чук с който разбиваме до най дребните части всички факти и явления, за да ги узнаем, подровно изследваме и изучим.

Ний сме носители на истинския комунизм. На оня комунизм, който е нараснал в кипежа на острата класова борба на запад и Америка — и който за разлика от дребнобуржуазния, селско-тесняшки „комунизм“ се зове: *Лев революционен комунизм*. Левия комунизм не е податлив на леко изучаване. Вжприемат го само ония работници, които се падват на двете си корави ржце. Тези, които един път за винаги са сжсжали с мисълта да придобият парче земя, да вземат барака или, че някакви подхвърлени трохици от от пищната трапеза на буржуазията може да подобри живота им, да направи по щастливи тях и семействата им.

В нас нема минимални искания. В нас нема минимални програми за пред менажерията — парламент. Ний сме заклетни врагове на всякакви реформизми. За нас той не сжществувва. Той е тайна запечатана с седемте печата на историята — живот

Ний твжрдим, уверени сме, какво шествието на буржуазията се е превжрило на погребален кортеж. Той — мжртвец, който воши и пржска зловолия всред света, крайно време е вече дошло шото сжзнателното работничество да го погребее — да го махне от света! . . .

Ний сме не противници, не врагове, ний сме чумата — смърт на работническо-селско правителство, защото несжжместими са изключващи са едно от друго понятията: комунизм, сжвети, диктатура на пролетарията, с понятията: маса, село и парче земя.

Ний твжрдим самоуверено и гордо следната ансиома: този, който е разбрал истинския комунизм — комунизма на Маркса, той на минути не може да стои в тесняшките редове, а ще дойде под нашето знаме.

Ний сме за чистотата на принципа. Този принцип у нас се пазя, като зеница на око. Никога нема да дадем да бъде надвит от живота. Нашия закон е, че принципа регулира живота — а не обратното. Този, който върви след живота, без принципи, без догма, без свое сждео, непременно ще бъде отведен на бунището. Тжй стана с дребнобуржуазния „комунизм“ на тесняците.

Ний ще победим света и работничеството ще ни вжзлюбви, но ще победим тогава, когато *тесняшката умре*. В света, т. е. всред работничеството няма место за два вида комунизм. Той действително е един. Защо има две знамена върху които пише „комунизм“? Кое е неопетненото? Кой го джржи? Тези вжпроси се слагат сега.

Пак твжрдим. Ний сме прави вжпреки — малцинство. Ний сме прави вжпреки — голямата тесняшка общогражданска партия.

КАРЛ МАРКС ЗА РАЗВИТИЕТО НА РУСИЯ.

Безсмъртният автор на „Капиталжт“ майсторски показа, че естественият ржст на капитализма ражда економическите фактори и силата на пролетарията, които го водят към разрушение.

Маркс, обаче, никаде не казва; че това развитие не може да бъде ускорено от революционната активност за година за борба пролетарият.

Иденте на Маркса по тоя вжпрос

Кризите, натрупването на непрододени стоки, ограничаването на производството, намаляването на търговията и усилването на безработицата са симптоми за смъртната криза на капитализма.

не се намират нито в „Капиталжт“, нито в което и да е от неговите известни произведения.

Те се намират в неговите „Писма върху економическото развитие на Русия“, които са публикувани в английското сп. „Социалистическо движение“ от май 1902 год.

Иденте, които Маркс е изяснил в първия том на „Капиталжт.“ изжбуждат жив спор

Един от многото коментатори на Маркса, руският писател Миханловски, си вжобразява че историческото развитие на капиталистическото производство е било разбирани от Маркса като една историко-философска теория на едновременно общо приложение.

Той се опира, следователно, на мнението на Маркса, че отделните страни и спсциално Русия в пжтя на на своето историческо развитие неизбежно ще има да минат през фазата на капитализма.

„Много социалисти и днес са още на това мнение на Миханлавски. Маркс, обаче, протестира срещу подобни разбирания на неговите последователи. Той отказва всякаво право на четците си да преначават неговите вжзгледи за развитието на капитализма в западна Европа в една историко-философска теория на общо развитие на капитализма, едно развитие което безсжжненне всички нации трябва неизбежно да минат.

„Далеч от това“ — казва Маркс — „че еднаквите събития си приличат; изжвршването им, обаче, при различни исторически обстановки води изцело различни резултати“.

Хажрляйки поглед назад, Маркс посочва за пример свободните селяни на старият Рим, които лишени от собственост не станали честни наемни работници, а паразитни ленивци и че постепено с развитието там се разширила една система не на капиталистическо производство, а на робство. Ако ние желаем, продължава маркс, да измерим ключът на това особено развитие, ние трябва преди всичко да изучим отделно развитието на всеки народ и тогава да правим сравнения с другите.

„Ние никога не можем да лойдем до разбиране с майсторския ключ на една историко-философска теория, чиято вжрховна добродетел е да бъде исторически вжрховна“.

Маркс прилагайки тия принципи към условията на Русия за края на XIX век — условия, които той е продължил да изучава и впоследствие, казва недвусмислено, че ако Русия тржгне в разрушението на аграрния комунизм за да закрепни капиталистическите институции „ще изгуби великолепният случай, който историята и е определила като народ“, т. е. ще проиграе революцията.

Нека оставим, прочее, да се отжрсят от това внушение на фатализм обезжрдчените, които Маркс пржв осжди, един фатализм безсилно защитаван днес от Интернационала на капиталистическите орждия в Москва, проповедващ отстжпления и бездействие в един период когато старият свег е в предсмъртни гжрчения и когато ние имаме пред нас чудно поле за дейност в насока към революцията.

Демокрацията в работническите партии.

Казваме на друго место, че изжоджт на демокрацията е сжществуването и увековечаването на частната собственост. Сресу истинската революционна борба на пролетария-

Ний!

Когато умре, апостол Павел, тогава ще вжжржсе Христост“.
Ернест Реланг.

Ний сме комунисти. Резко се раз-

личаваме от всички буржуазни, дребнобуржуазни и така наречените тесняци-„комунисти“. Ний си имаме наша философия. Наши методи за изследване всички исторически феномени на и целата история. Исто-

та, на почвата на тоя изход стои *целата градска и селска едра и дребна буржуазия, т. е. класата на имотните и малоимотните*. Последните виждат в демократията не само единственото по-ефикасно средство за запазването, едновременно с едрата, и на своята света дребна частна собственост, но и такова за преуспеването, за преувеличаването на последната. Това увеличаване, както за първата, така и втората, става само върху гърба на пролетариата.

В това няма нищо чудно. Това е в природата на самите тия класи. Чудно е повече това, че в средата на самата класа на наемните работници, организирани в професионални сжюз и партии и носящи името „социалистически“ и „комунистически“, има грамадни части от нея, които стоят сжщо върху почвата на тоя изход. Колкото и чудно да е, това положение на нещата се обяснява с ред социални и политически причини.

При отделянето и израстването на работниците в отделна класа на наемните работници, първо място в живота на тая класа заема борбата им в *икономическо подобрене*. Грамадно мнозинство от тая класа нито си е задавало, нито си задава за задача да си отговори и издири социалните, икономически и политически причини за *техното положение на наемни работници и кой е истинският път, който ще ги изведе от това им икономическо робство*. Тази е първородната социална причина, гдето тая класа стои *несжзнателно* върху почвата на частната собственост и търси изход на своето икономическо подобрене и освобождение в издигането предимно на *чисто икономически искания или най-много в борбата си за демокрация*.

За да увековечи икономическата и политическата зависимост на пролетариата и осигури експлоатацията и класовото си господство над него, буржуазията употребява *всички усилия и средства* да го завладее и *духовно*. В реда на тия средства лежат предимно *сжвременното училище, църквата и всички видове „културни“ дружества*. В помощ на последните идват *казармата и джандармерията*. Чрез *духовното възпитание и авторитет* на всички тия институти, буржуазията преирижва работническата класа в *мжчлив крепител* на нейната частна собственост и на нейното класово господство. Тази е втората причина, която не позволява на мнозинството от наемните работници да се издигнат далеч над и против частната собственост и крепящата я демокрация.

Дребната градска и селска буржуазия е поставена на ударите и на едрата буржуазия и на пролетариата. Първата — чрез своята жестока конкуренция на пазара, в втория — чрез своята борба за *подобри надници и за окончателното му освобождение*. В тоя смисъл и сжщност, дребната буржуазия е една *недоволна, бунтуваща се класа*. Обаче, сжжрзана здраво с частната собственост, *тя стои телом напжжно на страната на едрата буржуазия и само, при известни условия застава духом на страната на пролетариата*. Когато прави последното, тя винаги изхожда *изключително* от своите собствени интереси.

Поради несигурното средно место, което заема сред кржстосания огни на едрата буржуазия и пролетариата против себе си, *дребната буржуазия е негодна абсолютно за никаква революционна борба ни против едрата буржуазия, ни против пролетариата*. Това обстоятелство я прави една вечно колеблива, мекушава и крайно приспособяща се класа. Според интересите си на момента, тя отива ту с едрата буржуазия против пролетариата, ту с последния против първата. *Никога обаче, нейната борба не отива зад границата на частната собственост*.

По положението, което заема в днешното капиталистическо общество, *наемното работничество е една революционна класа*. При нейната малобройност и почти пжлна несжзнателност в миналото, *третото сжслобие, днешната буржуазия, използва тая бойност на пролетариата*

та за да установи своето класово господство и над феодалите и над самия него. По примера на своята посестрима, и дребната градска и селска буржуазия се мжчи днес, при нопия развой след *всесетската война* на капитализма и империализма, когато последните се намират в своята последна предсмжртна агония, да използва *борческата сила* на пролетариата за да установи на свой ред своята диктатура над едрата градска и селска буржуазия и над градския и селски пролетариат. Нейните идеолози са били, са и ще бъдат *земледелските правителства днес и радикалните дребнобуржуазни интелегентски вождове на II до III политически и на Амстердамския и Московския синдикални интернационали, произходящи предимно из средата на дребната буржуазия и сами днес такива по социално положение*. Тия вождове правят днес *сжржж демагогски усилия да идентифицират в интернационален мащаб днешните и утрешни интереси на дребната градска и селска буржуазия с тия на пролетариата*. Тая користна и карриеристическа дребнобуржуазна позиция има за сега доста голем успех *всред многобройния още несжзнателен пролетариат*. Тазн е третата причина, гдето пролетариата не може да се освободи от преразсжжджците на *реформизма и демократизма*.

Понеже са ясни и открити за всички, пжрвите две причини са лесно преодолени от революционния авангард на пролетариата. Не така стои работата с *третата причина*, наглед полуважна, фактически тя е *най-страшната и най-опасната пречка за по-бжрзия изход и успех на пролетарската революция*.

Вторият, вторият и половина и третият „социалистически“ и „комунистически“, както и Амстердамския и Московския синдикални интернационали са вътрешния най-прикрит и опасен враг на пролетариата: те са опитомените най-верни кучета на едрата и предимно на дребната градска и селска буржуазия. За да навлезе и овладее непристъпните чертози на сжвременната капиталистическа бастилия и освободи един път за винаги себе си от заблудата на *демократията* от десно и от лево, пролетариатът трябва да прекупи краката и смаже главата на тия верни кучета на буржуазията и на нейния кжрвав строй.

На тая важна и от първо значение класова задача ще научи пролетариата Работническият комунистически интернационал

ВЖИШЕН ПРЕГЛЕД.

ГЕРМАНИЯ. Окупацията на Рур всеки ден се засилва. — Днес вече Франция не дава и дума да става за изпразване Рур и преговори с правителството на Куно. С това един от козовите за III интернационал в Германия пада тжй нато той чрез германската тесняшка партия (Клара Цеткин) не вършеше делото на революцията в Рур и изобщи в Германия, а най-долнопробен пасифизъм и „единия фронт“ с шайдеманци. Кьорфшешците на III интернационал постепенно вече губят значение и тей, криейки своята измена тжй очевидна днес, се оправдава с измената на II интернационал. Работнич. Комунистическа партия в Германия разоблачава непрежжното тая контрреволюционна рол на II и III интернационали чрез „Комунистически работнически вестник“ и призовава кжм образуване сжвети и революцията там.

Из международното Работническо движение.

Англия. На 27 януарий т. г. се е сжстоял в Лондон митинг против окупацията на Рур.

Той е бил свикан от общия работнически юнион в Англия (комунистически-антипарламентаристи) с оратори от Италия и Англия.

Интернационален митинг сжщо се е сжстоял на 25 февруарий т. г. в Лондон. На него сжгласно решението на общия работнически юнион сж говорили делегати от Франция и Италия (П. Гвалдуси) и Силвия Панкжкрст и Дж. Уелш от Англия.

Дописки.

Плодовете от Самоковската комуна.

В тукашната „комуна“ служат 220 общ. служаци, от които 40 са тесняшки партийни членове, тя е един сжщински прием за всевжжмоюни елементи.

Ена част от тях не вършат, събствено никаква работа. Тжжмо партийните членове общински служаци, са най-големите ленивци, недобросжвестни, неспособни и манжйори, защото и те подобни на своите господа са убедени, че „комуната“ е тяхна мушья. Бюджета им от 12 милиона лв. не можа да се реализира, той бе сжщинска папайрска реклама, за да си спечелят пжрвенци, евтини „революционни“ лаври; той бе една разменна монета за търговците на комунизма.

Цяла година „комуната“ дига дандания около фамозния бюджет. Много приказки, много фрази се изливаха, докато омагьосат работниците, че те няма да плащат нищо.

Края на финансовата година изтича. 12 милионния бюджет не постжпва в касата, това което постжпни от богатшите, последните пак го истискаха от пролетариата и плещите на бедните и малоимотните, като увеличиха наемите и повишиха цените на продуктите. Вжрху гжрба на работниците паднаха разни тяжести и вржжнини: такси, смет, фирма, кравнини, сергийно, интезапно право и пр.

От това, което постжпли в касата на „комуната“, една част се разходва за агитационни цели и залжгалки с брашно, джрва, платове пари, дрехи и пр., а друга част отиде за кжрпеш на буржуазния институт, общината, за постройка на бараки, мост, амбари за фураж, мебели в общината, гумен фйтон, здание в чамкория — дом за г-н лесничей и пр.

Никаква част не остана за заплатите на служещите, ето вече два месеца те не получават никакви заплати. Трябват 1/2 милион лева за да си ги разпределят „комунистически“: кметове, лесничей, доктори, инженери по 4,000 лв., а на служещите по 900 лв. месечно. А чорбаджините не дават пари и на ново праздни дандини.

Писмо до другарите работници.

Другари работници,

Ний изнемогваме под непосилните удари на най-страшния за човека враг — гладжт. Бжлгарския пролетариат днес, в лицето на тесняшките „комуни“ е изигран и изменен. Що за сждба, що за фатализъм е това? Или господа политикани от тесняшката партия ще кажат, че това не е фатализъм, а „историческа необходимост“? О не, това не е нищо, а чисто и просто предателство, защото интересите на декласираната интелгенция, която сжставлява тая партия са диаметрално противоположни на тия на работниците.

Това трябва всеки угнетен и всеки роб на труда да разбере, като проста истина, — о что не се нуждае от никакви доказателства.

Тесняшките „комуни“, това са стжлбовете на буржуазното господство, от лето се увеличават бедствията на пролетариата. Ний трябва с всички сили и сжстепни редове да нанесем смжртносния удар на това господство, на това отжжвяло времето си общество, което разделя мжж от жена и деца от майка.

Какво остава за нас работниците да направим? Отговора е да се наредим под знамето на Б. Р. К. П. на революционните комунисти, която е единичката бойна организация. Тесняшката партия, тесняшките „комуни“ няма да ни помогнат, те са кжрпачите на буржуазните институти, — които джржат работниците в невежество и заблуждение.

Презрете я, заплюйте я и отминете я, защото тя и само тя, е главната виновница за приспиването на работнишката класа.

Всички трябва да джржите винаги високо знамето на святния пролетарски принцип, на което е ясно написано: „Освобождението на работниците е дело на самите тях.“

Р. от Самоков

РУСЕ.

Тук за изборите тесняшката малоимотна партия излезе от легловището си и дигна голяма връва по мегдани и махли и след тях скри се пак и замжлча, но вероятно до

други избори.

Но нека се запомни. Тя пжрва да де сигнала за изборната борба и тржжа с своите многобройни легиони от еснафи и малоимотни, вжоржжени с червено-винената бюлетина, да шурмува и завладява буржуазния общ. сжвет.

Този път политическото акробатство и демагогство на тесняшката партия стигна своя вжрх, и затова може би не вжскржсна „комуната“, както много пророци, учени и философи от шарения мост идваха, казваха и предсказваха, — че ще вжскржсне пак, но това не излезе истина.

Тесняшката малоимотна партия израствала, дресирапа и опитомена с камшика на буржуазните закони в нейния парламент и общ. сжвети, усвои и усжжжршенства всички прийоми на „демократичната“ и дребна буржуазия и в изборите джржеше най-високо знамето на демигогията.

Тя обещаваще, че ще се бори против „боклук-пжржса“ и „водно право“, като освободи от такси всички малоимотни и работници! Прехрана, благоустройство, хигиена, просвета и всичко ще се уреди и нареди, ако се вземе „комуната“ — лжжеха нейните персони — когато работниците добре знаят, че това ще има за тях само тогава, когато няма да има буржуазен строй.

Но вжпреки всичко, бедната Дунавска „комуна“ не можа давжскржсне и излжга надеждите на всички очакващи найното вжскржсение — пророци с дълги уши. Днес те, като истински парламентарци, стоящи на почвата на „законността и реда“ само протестират против терора на властта, за похитените свободи на гражданите избиратели и пр. и пр. и са готвят за други избори, та дано... Не Дунавската „комуна“ няма да вжжжржсне вече, освен ако буржуазията или дребната буржуазия пожелае това, да измами и отклони работниците от техния верен път на решителна революционна борба, в искането на тесняшко-дружбашко работническо селско правителство и задоволи апетита на всичко службогонско, адвокатско и мошеническо в страната. Истинското революционно работничество, обаче, взема мерки, организира се в своите фабрики и заводи, дето е сжбрано от развитието на капитализма и е несжжжрушима сила и ще даде пжрвата си битка на едно такова правителство, облечено вжв фалшивата мантия на тесняшкия „комунизъм“, и ще развее своите победни знамена на истинския пролетарски комунизъм, не над общините и парламента; а в своите фабрики, в производството отдето и политически ще бие своя буржуазен и дребно буржуазен противник, — скрит подло и измамнически в парламента и общините, — за тжржжеството на пролетарската диктатура и комунизма.

Лека пжржст! можем да кажем на всички измрели до сега от скоротечната охтика на опортюнизма и реформизма тесняшки „комуни“, а най-лека на Дунавската, която най-малко живя и не можа да се наслади на своята млада творческа енергия. Нея нищо не й липсваше: фйтони, магазини, градини, всичко имаше. Имаше и аптека, от която вземаше безплатно лекарства, но и това не й помогна. Лека й пжржст! Оставаме сжс спомените си за нея.

Сжбщения.

До Партийните организации, групи и отделни доверени лица. Занапред всички дописки, статии и каквито и да било други сжбщения за вестника да се плащат четливо и кратко и само на едната страница на листа.

Дописки и пр., които не се изпращат чрез организациите, групите и доверените лица освенат там, гдето няма такива, не ще се печатат вжв вестника.

Всички сжбрани суми от листовите фонд „Работническа Искра“, както и тия от продадените марки на фонда „Работнически Комунистически Интернационал“, веднага да се изпратят тук и да се проджжжи усилено продажбата на останалите непродадени марки.

Листовите за фонд „Работническа Искра“ да се повжрнат заедно сжс сжбраните по тях суми, а там гдето не са получени такива листове и марки да се поискат такива от Ц. И. К.